Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek

P-1072/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E NJ E

Općinski sud u Osijeku, po sucu Spomenki Rodić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Ane Ret iz Osijeka, Krstova 21a, OIB:11185442326,zastupana po punomoćniku Dini Vukušić, odvjetniku u Osijeku, protiv tuženika Addiko bank d.d.,Zagreb, Slavonske avenije 6., OIB: 1403633877, zastupana po punomoćnicima odvjetnicima Iz Odvjetničkog društva Šavorić & Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon rasprave zaključene 5. listopada 2026. u nazočnosti tužitelja osobno,zamjenika punomoćnika tužitelja Matee Štekl, odvjetničke vježbenice u Odvjetničkom društvu Šuper i dr. iz Osijeka, te u odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika tuženika,16.studenog 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetan i bez učinka dio odredbe članka 7. Ugovora o kreditu bez depozita broj: 5140030250-60010473082/2007 između tužitelja Ane Ret iz Osijeka, OIB:11185442326 i tuženika Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, Slavonska avenija 6, 10 000 Zagreb, a koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,20% jednokratno, unaprijed.“.

II. Utvrđuje se da je ništetan i bez učinka dio odredbe članka 9. Ugovora o kreditu bez depozita broj: 5140030250-60010473082/2007 između tužitelja Ane Ret iz Osijeka, OIB: 11185442326 i tuženika Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, Slavonska avenija 6, 10 000 Zagreb, a koja glasi: „…U tom slučaju korisnik se kredita obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu Banke koja je ovlaštena

zaračunati i naknadu prema tarifi Banke na preostali iznos kredita, sukladno poslovnoj politici Banke.“.

III. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., OIB: 14036333877, Slavonska avenija 6, 10 000 Zagreb, da tužitelju Ani Ret iz Osijeka, OIB: 11185442326, isplati :
na ime naplaćene jednokratne naknade za obradu kreditnog zahtjeva iznos od:
- 466,61 EUR (četiristošezdesetšesteurašezdesetjedancent),sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od 22.rujna 2007,
te na ime naknade za prijevremenu otplatu kredita iznos od:
-577,49 EUR (petstosedamdesetsedameuračetrdesetdevetcenti),s pripadajućim zateznim kamatama tekućim od 11.travnja 2017.,
pa do isplate, prema kamatnoj stopi koju određuje Zakon o kamatama i važeća Uredba o visini zakonske zatezne kamate do 31. prosinca 2007. godine, a od 01.01.2008. godine po stopi koju određuje čl. 29. Zakona o obveznim odnosima koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena do 31.srpnja 2015..a od 01. kolovoza 2015. godine pa do 31. prosinca 2022. godine uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. godine pa do 29. prosinca 2023. godine prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, od 30.prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku da tužiteljici naknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu od 697,50 EUR, sa zateznim kamatama tekućim od 16. studenog 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a sve to u roku 15 dana.

V. S preostalim dijelom tužbeni zahtjev tužitelja radi utvrđenja ništetnom odredbe čl. 9. Ugovora o kreditu bez depozita broj: 5140030250-60010473082/2007 u dijelu koji glasi: „…U tom slučaju korisnik se kredita obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu Banke“ – odbija se.

r i j e š i o j e

Smatra se da je tužba tužiteljice za isplatu iznosa od 398,40 EUR (tristodevedesetosameuračetrdesetcenti) na ime naplaćene jednokratne naknade za obradu kreditnog zahtjeva sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 22. rujna 2007. do isplate, te za isplatu iznosa od 5,88 EUR-a na ime naknade za prijevremenu otplatu kredita sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 11.travnja 2017. do isplate - povučena.

Obrazloženje

1.Tužiteljica je 7.srpnja 2026. podnijela tužbu protiv tuženika u kojoj tužbi navodi da 10.9.2007. godine tužitelj i prednik tuženika sklopili su Ugovor o kreditu bez depozita broj: 5140030250-60010473082/2007 prema kojem je tuženik kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 66.000,00 CHF po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita. U članku 7. predmetnog ugovora o kreditu ugovorena je odredba prema kojoj se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,20% jednokratno, unaprijed. U članku 9. predmetnog ugovora ugovorena je odredba prema kojoj korisnik kredita može izvršiti prijevremenu djelomičnu i konačnu otplatu kredita, ukoliko o toj namjeri obavijesti Banku najmanje 30 (trideset) dana unaprijed. U tom slučaju korisnik se kredita obvezuje izvršiti uplatu prema zaključno obračunu Banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu prema tarifi Banke na preostali iznos kredita, sukladno poslovnoj politici Banke. Sukladno naprijed navedenim odredbama, tužitelj je platio iznos jednokratne naknade za obradu kreditnog zahtjeva iznosio je 792,00 CHF/ 865,01 EUR-a dana 21.9.2007.g. ,a što je vidljivo iz Isplatnog naloga od 21.9.2007. Sukladno naprijed navedenim odredbama, tužitelj je platio iznos jednokratne naknade za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 583,37 EUR-a dana 10.4.2017.g. ,a što je vidljivo iz Obavijest o prijevremenom zatvaranju od 10.4.2017.g. Sukladno čl. 49. ZZP koji je bio na snazi u trenutku sklapanja ugovora, tužiteljica ovakvu ugovornu odredbu smatra nepoštenom i ništetnom iz razloga odredba je potpuno nejasna i općenita, ne ukazuje na što se odnosi tužiteljica nije imala mogućnost pregovarati s tuženikom o pojedinačnoj odredbi, obzirom da je tužiteljica potpisala tipiziran ugovor kojeg je formulirao tuženik u kojem su tek pojedine stavke ispunjene rukom na za to predviđena mjesta (‘’crte’’) - tužiteljica nije imala utjecaja na sadržaj ugovora odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a ugovorena je suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Sukladno čl. 55. ZZP nepoštena ugovorna odredba je ništetna. Ako tuženik tvrdi da se o konkretnoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (čl.49.st.4.). Vrhovni sud RH je u presudi poslovni broj Rev-673/2023-2 zauzeo stav da je takva odredba nepoštena i ništetna, citirano: *„to stoga jer se o odredbi o plaćanju naknade za obradu i odobravanje kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od*

*strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade), posebice imajući u vidu da su i neke druge ugovorne odredbe nepoštene (o promjenjivoj kamatnoj stopi, o valutnoj klauzuli, te da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita).“.*Za istaknuti je da je Sud Europske Unije u svojim presudama broj C-84/19 i C-224/19 potvrdio da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni i konačno koji su neproporcionalni. Dakle kreditor svoje troškove obrade kredita namiruje kroz ugovorne kamate koje je ugovorio s tužiteljicom i to je jedina realna cijena i činidba ovih ugovornih odnosa, dok ovi troškovi predstavljaju samo dodatan namet tužiteljici kao potrošaču oko kojeg tužiteljica nije mogao pregovarati, niti na isti utjecati, a za posljedicu imaju neravnotežu među strankama, na štetu tužiteljice. Tužitelj ističe da je u posjedu kreditne dokumentaciju temeljem koje postavlja određen tužbeni zahtjev, a iz koje proizlazi da je tužitelju 25.5.2006. godine naplaćena jednokratna naknada za obradu i dana 10.4.2017.g. naknadu za prijevremenu otplatu kredita u ukupnom iznosu 1.448,38 EUR-a. Za slučaj da tuženik bude osporavao visinu tužbenog zahtjeva tužitelj ipak pridržava pravo postavljanja točne visine tužbenog zahtjeva nakon izvođenja dokaza financijskim vještačenjem na okolnost koliko i s kojim datumom je tužitelju naplaćena naknada za troškove obrade kredita s tim da sud vještaka ovlasti da po potrebi pribavi dodatnu kreditnu dokumentaciju od tuženika. Slijedom navedenog tužitelj predlaže Naslovnom sudu kao stvarno i mjesno nadležnom da nakon provedenog postupka donese slijedeću presudu:

I. Utvrđuje se da je ništetan i bez učinka dio odredbe članka 7. Ugovora o kreditu bez depozita broj: 5140030250-60010473082/2007 između tužitelja ANA RET iz Osijeka, OIB:11185442326 i tuženika ADDIKO BANK d.d., OIB: 14036333877, Slavonska avenija 6, 10 000 Zagreb, a koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,20% jednokratno, unaprijed.“

II. Utvrđuje se da je ništetan i bez učinka dio odredbe članka 9. Ugovora o kreditu bez depozita broj: 5140030250-60010473082/2007 između tužitelja ANA RET iz Osijeka, OIB: 11185442326 i tuženika ADDIKO BANK d.d., OIB: 14036333877, Slavonska avenija 6, 10 000 Zagreb, a koja glasi: „…U tom slučaju korisnik se kredita obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu Banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu prema tarifi Banke na preostali iznos kredita, sukladno poslovnoj politici Banke.“

III. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., OIB: 14036333877, Slavonska avenija 6, 10 000 Zagreb, da tužitelju ANA RET iz Osijeka, OIB: 11185442326, isplati iznos od 1.448,38 EUR-a na ime naplaćene jednokratne naknade za obradu kreditnog zahtjeva i naknade za prijevremenu otplatu kredita s pripadajućim zateznim kamatama koje teku na iznos od:

-865,01 EUR-a dana 22.9.2007.g.

-583,37 EUR-a dana 11.4.2017.g.
pa do 31. prosinca 2022. godine uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. godine pa do 31. prosinca 2023. godine prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, od 01. siječnja 2024. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a sve to u roku 15 dana.
IV. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi prouzročeni parnični trošak sa zateznim kamatama počev od dana donošenja prvostupanjske presude po stopi u smislu čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a sve to u roku 15 dana.

2. Tuženik u odgovoru tužbu navodi da u cijelosti osporava osnovu tužbenog zahtjeva te u nastavku ovog podneska daje odgovor na tužbu na način da će argumentirano navesti iz kojeg razloga sporne odredbe nisu ništetne. Naknada za obradu kredita naplaćena je 21. rujna 2007. u iznosu od 3.515,65 kn / 466,61 EUR, a naknada za prijevremenu otplatu kredita 10. travnja 2017. u iznosu od 4.351,13 kn / 577,49 EUR. Točno je da su tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o kreditu i da je odredbom čl. 7. tog Ugovora o kreditu ugovorena naknada za obradu kredita, kao i da je odredbom čl. 9. Ugovora o kreditu ugovorena naknada radi prijevremene otplate kredita. Sporno je između tužitelja i tuženika jesu li navedene odredba Ugovora o kreditu ništetne te je sporno ima li tužitelj pravo na povrat iznosa s osnove odredbe o naknadi radi obrade kredita i naknade radi prijevremene isplate kredita. . Tuženik smatra da tužitelj nije dokazao osnovanost tužbenog zahtjeva, već se tužba temelji na paušalnim tvrdnjama i pozivanjem na sudsku praksu koja nije primjenjiva u ovom predmetu. Tuženik ističe prigovor zastare utuženog iznosa iz tužbenog zahtjeva. U točki 4. ovog podneska navedeno je kada su sporne naknade naplaćene. Razvidno je da je nastupila zastara potraživanja prema općem zastarom roku od pet godina iz članka 225. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/2005, dalje u tekstu: ZOO). . Slijedom navedenog, tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev

zbog zastare. Podredno, u nastavku će tuženik obrazložiti iz kojeg razloga smatra da tužitelju ne pripada pravo zahtijevati isplatu potraživanog iznosa i u slučaju da sud ne utvrdi da je nastupila zastara za utuženi iznos. Tuženik osporava status potrošača tužitelja te smatra da tužitelj taj status nije dokazao. Naime, Županijski sud u Zagrebu je u točki 14. obrazloženja rješenja od dana 5. listopada 2021. u postupku pod posl. br. Gž-1562/2021 donio odluku kojom je utvrdio da tužitelj treba dokazati status potrošača na koji se poziva: „14. Naime, status potrošača se ne presumira, već je potrebno utvrditi je li fizička osoba sklopila ugovor za privatne svrhe, pri čemu je teret dokazivanja te činjenice na potrošaču (tako i Gž-2384/2020-2 od 19. studenoga 2020.).“ . Tužitelj temelji tužbeni zahtjev na tvrdnji da su odredbe članaka 7. i 9. Ugovora o kreditu nepoštene i stoga ništetne u smislu odredaba ZZP/07. Tuženik prije svega ističe da sporni dijelovi odredaba o naknadi za obradu kredita i naknadi za prijevremenu otplatu kredita ne predstavljaju nepoštene ugovorne odredbe u smislu članka 96. stavaka 1. i 2. ZZP/07. Naime, odredbe o navedenim naknadama jasne su, lako razumljive i lako uočljive te kao takve, pravilnom primjenom članka 99. ZZP/07, ne podliježu ocjeni poštenosti. Ugovaranjem naknade za obradu kredita i naknade za prijevremenu otplatu kredita nije narušeno načelo savjesnosti i poštenja niti načelo ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, slijedom čega predmetne ugovorne odredbe ne predstavljaju nepoštene ugovorne odredbe u smislu članka 96. ZZP/07. Odredbe o predmetnim naknadama u cijelosti su jasne, lako razumljive i lako uočljive te je tužitelj prilikom sklapanja Ugovora o kreditu bio upoznat s postojanjem obveze njihova plaćanja. Posebno se ističe da odredba članka 7. Ugovora o kreditu u pogledu visine naknade upućuje na Odluku o naknadama tuženika kojom je ista određena. Slijedom navedenoga, pravilnom primjenom članka 99. ZZP/07 nije dopušteno ocjenjivati poštenost ugovornih odredaba koje se odnose na cijenu odnosno naknadu ako su iste jasne, lako razumljive i lako uočljive. Stoga predmetne odredbe ne predstavljaju nepoštene ugovorne odredbe u smislu članka 96. ZZP/07 niti postoji osnova za utvrđenje njihove ništetnosti. Tuženik ukazuje na presudu Županijskog suda u Puli, posl. br. Gž-311/2018-2, od 3. rujna 2018. godine. U odnosu na ugovorenu odredbu o naknadi za slučaj prijevremene otplate kredita, Županijski sud u Puli je zauzeo shvaćanje te na stranci 8. u četvrtom pasusu obrazložio: „Sud prvog stupnja pogrešno ocjenjuje ništavom odredbe o naknadi za prijevremenu otplatu kredita, jer je ugovoreno za slučaj prijevremene otplate plaćanje naknade prema Odluci o tarifi naknada banke, koja je tužitelju u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bila ili mogla biti poznata, jer je također objavljena na internetskim stranicama tuženice, neovisno o tome što iznos naknade nije naznačen u samom ugovoru, jer je u svakom slučaju ta naknada određena i odrediva, kad se ugovorom navodi izvor odnosno Odluka o tarifi naknada, na temelju koje će se naknada obračunati. Ta ugovorena naknada odrediva je i u smislu čl. 272. ZOO koji propisuje da je činidba odrediva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi daju odredi, postojanje Odluke o tarifi naknada je svakako podatak kojim je ta naknada određena.” . Tužitelj i tuženik su pojedinačno pregovarali prilikom sklapanja Ugovora o kreditu, tužitelju su dani i stavljeni na uvid svi podaci te uvjeti kreditiranja, a tekst odredaba čl. 7. i 9. Ugovora o kreditu je jasan,

uočljiv i nedvosmislen. Tuženik je prilikom pregovora radi sklapanja Ugovora o kreditu i prilikom samog sklapanja Ugovora o kreditu postupao prema zakonu, sukladno prisilnim propisima. Uostalom, djelatnost tuženika je pod kontrolom regulatora Hrvatske narodne banke te sukladno tome, ni nema mjesta postupanju protivno propisima koji reguliraju obvezne odnose kako to paušalno navodi tužitelj. Također se naglašava da je Ugovor o kreditu na temelju odredbe članka 59. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine broj 78/93, 29/94 i 162/98) solemniziran kod javnog bilježnika, slijedom čega se, sukladno članku 3. Zakona o javnom bilježništvu, smatra da je tužitelj potpisom Ugovora o kreditu iskazao svoju pravu volju. Odredba članka 1022. stavka 2. ZOO-a propisuje: „Ugovorom o kreditu utvrđuju se iznos te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita.“ Prema članku 173. stavku 1. Zakona o bankama (Narodne novine broj 84/2002), banka je dužna na pogodnom mjestu u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim informacije o uvjetima pružanja usluga potrošačima, a stavak 3. tog članka propisuje: Pod informacijama iz stavka 1. ovoga članka, a koje se odnose na odobravanje kredita, podrazumijevaju se sljedeći podaci: (…) naknade, odnosno provizije koje (osim kamata po deklariranoj nominalnoj stopi) banka zaračunava korisniku kredita. To je predviđeno i u nasljedniku Zakona o bankama, konkretno u odredbi članka 306. stavka 1., i stavka 4. točke 12. Zakona o kreditnim institucijama (Narodne novine broj 117/2008, 74/2009, 153/2009), u kojoj je propisano: „Kreditna institucija dužna je opće uvjete poslovanja, koji sadržavaju informacije o uvjetima pružanja usluga, učiniti potrošačima dostupnim, na hrvatskom jeziku i na pogodnom mjestu u poslovnim prostorijama u kojima se pružaju usluge potrošačima. (…) Pod informacijama iz stavka 1. ovoga članka, a koje se odnose na odobravanje kredita, podrazumijevaju se podaci o: (…) mogućnostima i uvjetima prijevremenog povrata kredita (…).“ Naknada za prijevremeno zatvaranje kredita je uvjet vraćanja kredita iz članka 1022. stavka 2. ZOO-a i naknada koju banka zaračunava korisniku kredita sukladno odredbi članka 173. stavka 1. i 3. Zakona o bankama. Slijedom navedenog, razvidno je da za ugovaranje sporne naknade postoji valjani pravni temelj. Nadalje, odredbe članka 2. kasnijeg Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 52/16), propisuju da ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu te koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika. Posebno se ističe da se predmetna naknada izrijekom navodi u članku 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/2014): „Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.“ Iako citirani propisi nisu bili na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, oni dodatno obrazlažu svrhu i smisao naprijed citiranih odredaba te govore u prilog tome da je tuženik imao pravo naplatiti naknadu. Tuženik je ispunio obveze sukladno propisima te je u Odluci o visini naknada za obavljanje bankarskih usluga, odredio

naknade koje je naplaćivao radi obavljanja usluga. Pritom se ističe da Odluka o naknadama određuje izračun naknade zbog čega se odredba ne može smatrati neodredivom prema odredbi čl. 50. ZOO-a. . Nadalje, tuženik ističe da naplata naknade radi prijevremene otplate kredita nije protivna odredbi čl. 1024. ZOO-a kojim je propisan raskid ugovora i vraćanje kredita prije roka. Odredba čl. 1024. ZOO-a propisuje obvezu korisnika kredita – ovdje tužitelja da tuženiku u slučaju prijevremene otplate nadoknadi štetu i ni u kojem slučaju ne isključuje pravo banke – ovdje tuženika na naplatu naknade za prijevremenu otplatu. Dapače, takvo pravo tuženika je izrijekom prepoznato Zakonom o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 75/2009, 112/2012, 143/2013, 147/2013, 9/2015, 79/2015, 102/2015, 52/2016; dalje u tekstu: „ZPK“) koji u odredbi čl. 16. propisuje da u slučaju prijevremene otplate kredita vjerovnik ima pravo na pravednu i objektivnu naknadu. . Teleološkim tumačenjem odredbe čl. 1024. ZOO-a i odredbe čl. 16. ZPK-a koji u naravi reguliraju istu materiju proizlazi da je donošenjem ZPK i to nakon sklapanja Ugovora o kreditu zakonodavac radi zaštite potrošača odlučio detaljnije regulirati materiju naknade za prijevremenu otplatu kredita koja je općenito već ranije bila dopuštena temeljem ZOO-a. Naime, upravo iz razloga što je ZOO dopuštao bankama naplatu naknade za prijevremenu otplatu bez ograničenja, zakonodavac je u odnosu na potrošače donošenjem ZPK postavio bankama određena ograničenja u tom smislu detaljno regulirajući uvjete pod kojima je naplata takve naknade dopuštena i u kojem iznosu. . Tako na primjer, odredba čl. 16. ZPK, među ostalim navodi da se naknada ne plaća ako se otplata izvršava prema ugovoru o osiguranju koje je jamstvo otplate kredita. Argumentum a contrario, temeljem ZPK-a, pa tako nužno i ZOO-a kao lex generalis, naknada se može naplatiti u svim ostalim slučajevima koji nisu izričito zabranjeni zakonskim odredbama. Ovo tumačenje tuženika je u skladu s nekim od osnovnih načela našeg pravnog poretka, kao što su pact sunt servanda i da je sve dozvoljeno što nije zakonom zabranjeno. Upravo iz navedenih razloga, ovakvo je ugovaranje uobičajeno u bankarskom poslovanju dugi niz godina. Kao dokaz osnovanosti navoda tuženika o dopuštenosti naknade za prijevremenu otplatu kredita, tuženik u prilogu dostavlja i ovjereni prijevod Mišljenja Europskog gospodarskog i socijalnog odbora o dokumentu „Zelena knjiga: hipotekarni krediti u EU-u“ i ovjereni prijevod Aneksa br. 3 uz Bijelu knjigu o integraciji tržišta hipotekarnih kredita EU-a. Čak i kad bi se prihvatilo tumačenje da tuženik sukladno ZOO nema pravo na posebnu naknadu za prijevremenu otplatu kredita, tuženik u svakom slučaju ima pravo na naknadu štete kako je to određeno odredbom čl. 1024. st. 3. ZOO-a te upravo naknada za prijevremenu otplatu kredita iz odredbe čl. 9. Ugovora o kreditu predstavlja unaprijed ugovoreni iznos naknade štete sukladno odredbi čl. 345., st. 3. ZOO-a. Navedena odredba ZOO-a jasno propisuje da je pravovaljana odredba ugovora kojom se određuje najviši iznos naknade štete, ako tako određeni iznos nije u očitom nerazmjeru sa štetom i ako za određeni slučaj nije što drugo zakonom određeno. Dakle, suprotno paušalnim tvrdnjama tužitelja iz tužbe, tuženik prijevremenom otplatom kredita trpi štetu u skladu s odredbom čl. 1024. st. 3. ZOO-a, a koja se sastoji od: (i) troškova financiranja kredita tužitelja koje tuženik podmiruje i nakon prijevremene otplate kredita; (ii) administrativnih troškova

tuženika. Tuženik zbog prijevremene otplate kredita trpi štetu u obliku troškova financiranja kredita tužitelja koje tuženik podmiruje i nakon prijevremene otplate kredita. Naime, tuženik je za plasiranje kredita (dakle nabavu novca) krajnjim korisnicima pa tako i tužitelju morao prije toga osigurati sredstva koja će plasirati. Tuženik je za plasiranje EUR kredita krajnjim korisnicima, a kakav je kredit tužitelja, pribavljao sredstva od matične banke u inozemstvu odnosno sa istom je sklopio ugovor o kreditu sukladno kojem je bio dužan vratiti matičnoj banci dobiveni iznos glavnice zajedno sa ugovorenom redovnom kamatom. Dakle, tuženik je iznose koje su dobivali od tužitelja, prilikom redovne otplate kredita na ime glavnice i redovnih kamata, koristio za podmirivanje kredita podignutih kod matične banke odnosno za podmirivanje glavnice i redovne kamate koje duguje matičnoj banci.Međutim, za razliku od tužitelja, tuženik ne može prijevremeno otplatiti kredit matičnoj banci te i nakon prijevremene otplate kredita od strane tužitelja nastavlja otplaćivati kredit podignut kod matične banke zajedno sa redovnim kamatama za koja više ne dobiva sredstva putem kredita tužitelja jer je isti prijevremeno otplaćen. Upravo naprijed navedene redovne kamate koje tuženik plaća matičnoj banci nakon prijevremene otplate kredita odnosno troškovi financiranja predstavljaju štetu koju tuženik trpi temeljem prijevremene otplate. Nadalje, osim štete u vidu troškova financiranja, tuženik zbog prijevremene otplate kredita trpi štetu u vidu administrativnih troškova koji se sastoje od troškova obrade dokumentacije, troškova osoblja i slično. Naime, zbog prijevremene otplate kredita, osoblje administracije tuženika poduzima dodatne radnje koje ne poduzima u slučaju redovne otplate kredita odnosno u konkretnom slučaju osoblje administracije tuženika je moralo na temelju Zahtjeva tužitelja za prijevremenu konačnu otplatu kredita sastaviti obračune iznosa koje je tužitelj dužan platiti odnosno obavijest o prijevremenom zatvaranju, a koja je sadržavala iznos neplaćene glavnicu te redovnih i zateznih kamata do trenutka prijevremene otplate kredita. Osim toga, osoblje administracije tuženika je moralo provjeriti sve dostupne uplate za zatvaranje kredita te provesti sva knjiženja. Nakon izdavanja obračuna iznosa, osoblje administracije tuženika je moralo pratiti da li su izvršene potrebne uplate za zatvaranje kredita te nakon što su izvršene uplate, osoblje administracije tuženika je u internoj evidenciji moralo provesti knjiženje zatvaranja kredita te o tome obavijestiti centralu arhive gdje su pohranjeni instrumenti osiguranja kako bi se isti vratili tužitelju i sudužniku. Dakle, sve opisane radnje osoblja administracije tuženika su radnje koje isto ne poduzima kod redovne otplate kredita jer se u tom slučaju uplate knjiže automatski te upravo dodatni posao osoblja administracije tuženika kao i troškovi izdavanja dokumentacije za prijevremenu otplatu kredita predstavljaju štetu koju tuženik trpi zbog prijevremene otplate kredita. Da tuženik prilikom prijevremene otplate kredita trpi štetu kako je naprijed opisano, potvrđeno je i u Aneksu br. 3 uz Bijelu knjigu o integraciji tržišta hipotekarnih kredita EU-a (str. 5.) na sljedeći način: „Pravo na prijevremeni povrat izvor je potencijalnog gubitka za hipotekarnog zajmodavca jer se hipotekarni zajmodavac suočava s troškovima otplate kredita tj. ovisno o vrsti proizvoda, refinanciranja i administrativnih troškova“. Također, u Mišljenju Europskog gospodarskog i socijalnog odbora o dokumentu „Zelena knjiga: hipotekarni krediti u EU-u“ (str. 2.) je zauzet stav kako banke odnosno ovdje tuženik

zbog prijevremene otplate kredita trpi štetu odnosno da „prijevremena otplata predstavlja i opterećenje za pružatelja“. Također, u dokumentu stručne službe Europske komisije naslovljenom Prateći dokument uz Bijelu knjigu o integraciji tržišta hipotekarnih kredita EU – Sažetak procjene učinka od 18. prosinca 2007. (Commission staff working document - Accompanying document to the White paper on the integration of EU mortgage credit markets - Summary of the impact assessment), navodi se sljedeće: „Procjena učinka zaključuje da je zakonodavstvo najučinkovitija opcija politike u nekoliko područja (npr. predugovorne informacije, prikladnost proizvoda, kreditni registri) i jedina učinkovita opcija u nekim slučajevima (npr. godišnja postotna stopa troška – APRC, prijevremena otplata). Međutim, iako bi zakonodavstvo bilo najučinkovitija opcija u postizanju postavljenih ciljeva, još treba procijeniti nadmašuju li troškovi provedbe zakonodavstva koristi. To je osobito važno za područja kao što su predugovorne informacije i prikladnost proizvoda, gdje bi samoregulacija također mogla biti učinkovita, iako u manjoj mjeri, ali potencijalno isplativija. Isto vrijedi i za APRC i prijevremenu otplatu, gdje se zakonodavstvo smatra najboljom opcijom. Stoga je potrebna detaljnija kvantitativna procjena učinka kako bi se utvrdilo je li zakonodavstvo ili samoregulacija najisplativije rješenje. Samoregulacija se također identificira kao učinkovita opcija politike u nekim drugim područjima (npr. kreditni registri, izvještavanje o financiranju hipotekarnih kredita).“ Dakle, iz navedenog dokumenta također je razvidno da je naknada za prijevremenu otplatu kredita standard bankarskog poslovanja u Europskoj uniji. Iz navedenog jasno proizlazi da bi odredba čl. 9. Ugovora o kreditu mogla biti suprotna prisilnom propisu jedino ako bi u postupku bilo sa sigurnošću utvrđeno da iznos naknade za prijevremenu otplatu odgovara upravo iznosu kamata za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je sukladno odredbi Ugovora o kreditu trebalo vratiti odnosno da je tuženik koristio naknadu za prijevremenu otplatu kredita u svrhu namirenja (dijela) neostvarene kamate s osnove Ugovora o kreditu. U svakom slučaju, teret dokaza da je tome tako je na tužitelju, a koji to u ovom postupku nije dokazao. Podredno, čak i da odredba čl. 9. Ugovora o kreditu nije u skladu s odredbom čl. 1024. tuženik ističe da odredba o naknadi radi prijevremene otplate kredita ne bi bila ništetna jer odredba čl. 1024. ZOO-a nije prisilni propis. Navedeno je prepoznato i u sudskoj praksi. Naime, opće je pravilo obveznog prava da stranke slobodno uređuju svoje ugovorne odnose (odredba čl. 2. ZOO), što znači da isključivo o slobodnoj volji stranaka ovisi hoće li sklopiti ugovor, s kime će ga sklopiti te kakvog će biti sadržaja. Za ugovorne odnose prvenstveno je relevantna volja samih stranaka, odnosno na odnos između sudionika obveznopravnog odnosa prvenstveno se primjenjuje ono što su same stranke kao svoja očitovanja volje predvidjele u ugovoru. Pritom su stranke slobodne svoj odnos urediti drukčije nego li je to predviđeno ZOO-om, a sukladno općem načelu dispozitivnosti u uređenju obveznih odnosa, kako to predviđa odredba čl. 11. ZOO-a. Odredba članka 1022. stavka 2. ZOO-a propisuje: „Ugovorom o kreditu utvrđuju se iznos te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita.“ Volja stranaka, načelo dispozitivnosti i sloboda uređenja obveznih odnosa imaju prednost pred odredbama ZOO, osim u iznimnim slučajevima kada zakonska odredba izričito predviđa drukčije ili iz njezina smisla proizlazi da je svrha te odredbe da se

strankama zabrani drukčije uređenje obveznih odnosa. Dakle odredbe ZOO su u pravilu dispozitivne, jer svrha obveznog prava nije strankama nametnuti način uređenja njihovih obveznih odnosa već predvidjeti pravo koje će se primijeniti u slučaju kada stranke nisu drukčije ugovorile. Konzekventno, ako su stranke ugovorom uredile neka pitanja međusobnog obveznopravnog odnosa, prvenstveno se primjenjuje volja samih stranaka. I prilikom tumačenja ugovornih odredbi, odredba čl. 319. st. 2. ZOO-a također upućuje na volju stranaka odnosno namjeru ugovaratelja kao prvi „izvor prava“ među strankama. Nadalje se navodi kako ugovornu odredbu treba razumjeti u smislu načela obveznog prava predviđenih ZOO, dakle načela slobode uređenja obveznih odnosa i načela dispozitivnosti. Tako je u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, posl. br. Revt-304/11, od 4. travnja 2012. utvrđeno: „Prema tome, stranke su u konkretnom slučaju bile ovlaštene urediti svoj odnos koji nastaje nakon raskida ugovora na način koji odgovara njihovoj slobodnoj volji i načelu slobode uređivanja obveznih odnosa (članak 10. ZOO) jer im niti jednom zakonskom odredbom navedeno nije bilo zabranjeno ugovoriti. Drugim riječima rečeno, ono što u obveznopravnim odnosima nije zabranjeno (prisilnom) pravnom normom uvijek je prepušteno autonomiji volje ugovornih strana, dakle, cilj sklopljenog ugovora je ostvariti ga upravo onako kako su se suugovaratelji sporazumjeli (članak 17. ZOO). … Slijedom navedenog utvrđenja, proizlazi da su nižestupanjski sudovi pogrešno primijenili materijalno pravo kada je prihvaćen tužbeni zahtjev za isplatu plaćenog dijela kupovnine jer su tužitelji svojom voljom pristali da u slučaju raskida ugovora, zbog njihova propusta u izvršenju obveza, prodavatelj zadrži sporni novčani iznos na ime naknade štete.“. Tuženik ukazuje na sudsku praksu i pravno shvaćanje o predmetnoj naknadi i ugovornoj odredbi. Tako je Trgovački sud u Osijeku, u presudi posl br. P-1449/11-11, od 21. veljače 2012., u predmetu koji se može smatrati tzv. „nepotrošačkim“ zauzeo sljedeće pravno shvaćanje, citat sa str. 6.: „(…) jer odredbe čl. 8. st. 2. Ugovora o kreditu i čl. 10. st. 2. Ugovora o dugoročnom kreditu s valutnom klauzulom“ (misli se na odredbe o naknadi za slučaj prijevremene otplate kredita) “su odredbe koje po mišljenju ovoga suda nisu protivne Ustavu RH i prisilnim propisima i moralu društva, jer upravo kako te odredbe, tako i cijeli ugovor su tužitelji prilikom zaključenja istih potpisali i znali odnosno trebali znati što te odredbe znače za same tužitelje i što su isti u obvezi, pa je stoga sud odbio tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan i riješio kako je opisano u izreci ove odluke.“. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u odluci pod posl. br. Pž-4105/2021 od dana 7. rujna 2022., kojom je preinačio prvostupanjsku presudu i odbio tužbeni zahtjev radi utvrđenja ništetnim odredbe o naknadi radi prijevremene otplate kredita i isplate s te osnove, je utvrdio: „7. Zaključak je ovoga suda da je prvostupanjski sud pobijanu presudu donio uz nepravilnu primjenu odredaba čl. 323. ZOO-a i čl. 1024. ZOO-a, pritom nije pravilno ocijenio narav sporne naknade i pogrešno je ocijenio dokaze na kojima je utemeljio pobijanu presudu, što je u konačnici rezultiralo nepravilnom i nezakonitom odlukom o tužbenom zahtjevu. 11. Suprotno tužiteljevim tvrdnjama, ovaj sud zaključuje da rezultati dokaznog postupka upućuju na to da je Ugovor rezultat suglasne volje ugovornih strana, da je tužitelj u vrijeme sklapanja ugovora bio upoznat sa sadržajem ugovora pa tako i sa spornom ugovornom odredbom kojom su

stranke ugovorile pitanje naplate naknade u slučaju prijevremenog vraćanja kredita. Tužiteljev zastupnik po zakonu je to izričito i potvrdio pred sudom, a ugovorne su strane pravne osobe koje u poslovanju tereti dužnost postupanja s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika. Sporna ugovorna odredba nije zabranjena, njome su stranke izrazile slobodu uređenja ugovornih odnosa pa ovaj sud ne nalazi osnove za zaključak prvostupanjskog suda o ništetnosti, iz razloga koji se nastavno obrazlažu. 13. S obzirom na narav sporne tražbine koja predstavlja ugovorenu naknadu koju korisnik kredita plaća davatelju kredita u slučaju prijevremene otplate kredita, valja krenuti od odredbe čl. 1024. ZOO-a kojom je propisana mogućnost korisnika kredita vratiti kredit i prije roka određenog za vraćanje, uz određene uvjete. On je dužan o tome unaprijed obavijestiti banku (st. 2.). U takvom slučaju, korisnik kredita dužan je naknaditi štetu ako ju je davatelj kredita pretrpio (st. 3.). U slučaju vraćanja kredita prije određenog roka, banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti (st. 4.). Dakle, tom zakonskom odredbom nije zabranjeno ugovaranje predmetne naknade niti ima mjesta zaključku da bi takva ugovorna odredba bila protivna prisilnom propisu, Ustavu Republike Hrvatske ili moralu društva, odnosno javnom poretku. Naprotiv, njome su stranke uredile tužiteljevo zakonito pravo i mogućnost na prijevremeni povrat kredita, koje je u ovom slučaju tužitelj iskoristio.“ Naprijed naveden i opisan pravni stav potvrđen je u drugim odlukama istog suda, i to presudom Visokog trgovačkog suda posl. br. Pž-1558/2017-4 od 10. lipnja 2020. i presudom Visokog trgovačkog suda posl. br. Pž-5327/2018-3 od 09. lipnja 2020. U odnosu na tužiteljeve navode da tuženik nije obrazložio tužitelju strukturu sporne naknade, tuženik upućuje na stav iz sudske prakse, rješenja Županijskog suda u Zagrebu, posl. br. Gž-6062/2017-2: „30. Pored navedenog, čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva, što u ovom konkretnom slučaju znači da u ugovoru moraju na transparentan način potrošaču biti objašnjeni razlozi i pojedinosti mehanizma prijevremene otplate kredita tako da potrošač na temelju točnih i razumljivih kriterija može predvidjeti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze. Stajališta Suda EU u tumačenju i primjeni Direktive 93/13/EEZ, jasno naglašavaju važnost obavještavanja potrošača prije sklapanja ugovora o ugovornim uvjetima i njihovim posljedicama te da je takvo obavještavanje od bitne važnosti za potrošača jer će samo na temelju prethodne, potpune i razumljive obavijesti potrošač biti u situaciji razumno shvatiti i predvidjeti posljedice i ekonomske učinke koje za njega može imati sklapanje ugovora s takvim ugovornim odredbama. 32. Međutim, da bi se u konkretnom slučaju moglo govoriti o neosnovano naplaćenoj naknadi za prijevremenu otplatu kredita temeljem sporne odredbe čl. 8. Ugovora o kreditu (čl. 8. st. 3. Ugovora), potrebno je prije svega na valjan način ocijeniti i to, a to imajući u vidu da je prvostupanjski sud utvrdio da se radilo o tipskom Ugovoru o kreditu sklopljenom 2004. kojim je ugovorena predmetna naknada za prijevremenu otplatu kredita sukladno jednostranoj odluci banke, je li se u konkretnom slučaju o toj odredbi Ugovora pojedinačno pregovaralo i je li takva odredba Ugovora nejasna, teško razumljiva ili teško uočljiva, kao i to, je li ista suprotna načelu savjesnosti i

poštenja te uzrokuje li znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača 33. O tome, uzrokuje li navedena ugovorna odredba o kreditu (čl. 8. st. 3. Ugovora), značajnu neravnotežu na štetu tužiteljice kao potrošača, a suprotno načelu savjesnosti i poštenja, u presudi nisu dati dostatni razlozi jer u tom smislu nije proveden test nepoštenosti, a nema razloga niti vezano za kontrolu nepoštenosti u smislu postojanja okolnosti za izuzeće od kontrole, sukladno odredbama čl. 81. st. 5. i čl. 84. ZZP/03 te s tim u vezi, nije proveden niti test transparentnosti i ocjena u smislu odredbe članka 83. i 85. ZZP/03.“ . Tuženik osporava navode tuženika o nepoštenosti odredbe o naknadi radi obrade kredita te ih u cijelosti smatra neosnovanima. Ugovaranjem jednokratnih troškova obrade kredita u iznosu od 1,20 % iznosa kredita nikako nije narušeno načelo savjesnosti i poštenja, niti je tužitelj priložio ijedan dokaz kojim bi dokazao svoje navode. Odredba članka 1022. stavka 2. ZOO-a propisuje: „Ugovorom o kreditu utvrđuju se iznos te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita.“ Budući da su ugovorne strane odredbom članka 7. Ugovora o kreditu sporazumno ugovorile obvezu plaćanja naknade za obradu kredita, tuženik smatra da predmetna naknada predstavlja ugovoreni uvjet odobravanja kredita. Navedena naknada temelji se na troškovima koje banka ima u postupku obrade i odobravanja kreditnog zahtjeva te predstavlja sastavni dio ugovornog odnosa između stranaka. Slijedom navedenoga, razvidno je da ZOO ne isključuje mogućnost ugovaranja, uz kamatu, i drugih naknada povezanih s odobravanjem i korištenjem kredita, ako su iste ugovorene između ugovornih strana.
Nadalje, odredbe članka 2. kasnijeg Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 52/16), propisuju da ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu te koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika. Posebno se ističe da se predmetna naknada izrijekom navodi u članku 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/2014): „Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.“ Iako citirani propisi nisu bili na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, oni dodatno obrazlažu svrhu i smisao naprijed citiranih odredaba te govore u prilog tome da je tuženik imao pravo ugovoriti i naplatiti jednokratnu naknadu na temelju odredbe članka 1022. stavka 2. ZOO-a kao uvjet davanja kredita. Također, troškovi obrade kredita iskazuju se kroz efektivnu kamatnu stopu (EKS). Naime, prema članku 173. stavku 1. Zakona o bankama (Narodne novine broj 84/2002), banka je dužna na pogodnom mjestu u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim informacije o uvjetima pružanja usluga potrošačima. U stavku 3., točki 5. tog članka, propisano je: Pod informacijama iz stavka 1. ovoga članka, a koje se odnose na odobravanje kredita, podrazumijevaju se sljedeći podaci: (…) efektivne kamatne stope koje odražavaju ukupnu cijenu kredita, izračunate sukladno propisima Hrvatske narodne banke. Prema odredbi članka 174. Zakona o bankama, Hrvatska

narodna banka može propisati jedinstveni način izračunavanja i iskazivanja cijene kredita i depozita (efektivne stope iz članka 173. stavka 3. točke 5. i stavka 4. točke 5.). Na temelju tog članka Hrvatska narodna banka donijela je Odluku o jedinstvenom iskazivanju efektivne kamatne stope na kredite i depozite (Narodne novine broj 74/03). Dakle, trošak obrade kredita naplaćen je kroz efektivnu kamatnu stopu (EKS). Efektivna kamatna stopa (EKS) je kamatna stopa koja odražava sve troškove kredita, uključujući naknade, osiguranja, depozit i ostale izravno povezane troškove kredita. Ako smatra da je potrebno, tuženik predlaže sudu da na temelju članka 12. stavka 2. Zakona o sudovima (Narodne novine 28/13., 33/15., 82/15., 82/16., 67/18., 126/19., 130/20., 21/22., 60/22.) zatraži očitovanje (pomoć) Hrvatske narodne banke o tome što je efektivna kamatna stopa i jesu li troškovi obrade kredita njome obuhvaćeni. S tim u vezi, tuženik se poziva na odredbu članka 96. ZZP/07, kojom je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Budući da je naknada za obradu kredita bila jasno ugovorena te je predstavljala dio ukupnog troška kredita koji je bio poznat tužitelju u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu, tuženik smatra da navedena ugovorna odredba ne podliježe ocjeni poštenosti. Nadalje, tuženik upućuje i na odredbu članka 296. stavka 3. Zakona o obveznim odnosima, prema kojoj se odredbe o predmetu i cijeni ugovora ne ocjenjuju prema pravilima o općim uvjetima ugovora ako su jasne, razumljive i lako uočljive. Tuženik ima valjani pravi temelj za naplatu jednokratne naknade radi obrade kredita. Odredbom čl. 173. Zakona o bankama propisano je da je banka dužna u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim podatke koji se odnose na naknade odnosno provizije koje banka zaračunava korisniku kredita. Tuženik je navedenu obvezu ispunio, donio je Odluke o naknadama kako je naprijed opisano, te je posljedično odredbom čl. 7. Ugovora o kreditu s tužiteljem suglasno utvrdio uvjete kredita (iz članka 1022. stavak 2. ZOO), koji iznos se novčano iskazuje kao efektivna kamatna stopa. U odnosu na tužiteljeve navode da tuženik nije obrazložio tužitelju strukturu sporne naknade, tuženik upućuje na presudu Suda EU C-621/17 od 3. listopada 2019. u kojoj je taj Sud zauzeo stajalište da sporna odredba mora biti jasno i razumljivo sastavljena, ali da banka pritom ne mora detaljno navoditi sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetnu naknadu. U presudi C-621/17 od 3. listopada 2019. Sud EU odlučio je: „Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o

dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“ Dakle, prema ustaljenoj praksi Suda Europske unije, ako je odredba kojom je ugovorena naknada radi obrade kredita jasno predočena korisniku kredita i ako je on shvatio ekonomsku posljedicu njezina ugovaranja, ona je valjana i proizvodi sve pravne učinke. Strukturu te naknade tuženik nije dužan obrazložiti potrošaču.. Navodi tuženika iz ovog odgovora na tužbu potvrđeni su sudskom praksom sudova u Republici Hrvatskoj. Tako je Županijski sud u Splitu u presudi pod posl. broj Gž-279/2023 od 8. ožujka 2023. preinačio prvostupanjsku presudu sa sljedećim obrazloženjem: „Međutim, suprotno stajalištu prvostupanjskog suda, s obzirom da su u spornoj odredbi čl. 6.1. ugovora odnosno aktima koji predstavljaju sastavni dio ugovora i tužitelju su uručeni te da su tužitelju predočeni razlozi i pojedinosti vezane za naknadu za obradu kredita, pa kako je ta odredba jasna, uočljiva, razumljiva i ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja odnosno nije suprotna načelu savjesnosti i poštenja, to je pravilno pravilnom primjenom odredaba čl. 81. i čl. 87. ZZP/03 i odredaba čl. 96., čl. 97. i čl. 99. ZZP/07 te čl. 3-4., čl. 272. i čl. 323. ZOO-a tužbeni zahtjev trebalo u cijelosti odbiti kao neosnovan“. Županijski sud u Splitu u presudi Gž-1215/2020-2 od 24. veljače 2021. u bitnome je isto odlučio. Županijski sud u Splitu također je presudom Gž-230/2023 od 9. veljače 2023. u istovrsnom sporu odbio tužbeni zahtjev, obrazlažući: „Isto tako pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da se jednokratni trošak obrade kredita u iznosu od 2.100,00 Eura odnose na troškove koje banka ima, a koji se odnose na troškove u svezi sklapanja ugovora, odnosno troškovi pogona, zaposlenika, a određuju se u rasponu od 2 do 5% a u konkretnom slučaju određeni su u najmanjem iznosu od 2% iznosa kredita, a isto tako pravilan je zaključak kako suprotno odredbama Direktive 93/13 EEZ-a nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima nije isključeno da se na teret potrošača stave troškovi zajmodavca koji su povezani sa zajmodavčevom djelatnošću kao što su troškovi infrastrukture ili osoblja. Stoga tuženik i prema utvrđenju ovog suda nije bio obvezan detaljno navesti prirodu svake usluge koju pruža u obliku protučinidbe za troškove koje snosi potrošač, a važno je da su te odredbe sastavljene kod potrošača na način da ne stvaraju zabunu kada je riječ o njegovim obvezama ili ekonomskim posljedicama slijedom čega su upravo iz navedenih ugovornih odredbi tužitelji mogli bez ikakvih dvojbi i nejasnoća procijeniti ekonomske posljedice takvih odredbi te obveze koje proizlaze na temelju takvih ugovornih odredbi. Nadalje, Trgovački sud u Osijeku u presudi pod posl. brojem P-2/2021 od 28. travnja 2022. odbio je tuženi zahtjev za utvrđenje „ulazne naknade“ ništetnom sa sljedećim obrazloženjem: „Sud je utvrdio kako se u konkretnom slučaju radi o jednokratnoj naknadi koja se na temelju čl. 173. st. 1. Zakona o bankama, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ovdje spornog Ugovora, zaračunavala korisniku kredita, a sama odredba Ugovora je jasna, nedvosmislena, u skladu sa zakonskim propisom i nije podložna jednostranim promjenama od strane tuženika, iz čega proizlazi kako čl. 7. ovdje spornog Ugovora nije ništetan.“.Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u presudi poslovni broj Pž-2437/2022 od 24. svibnja 2023. potvrdio je presudu Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-2/2021 od 28. travnja 2022., obrazlažući: „28. Naime, odredbom čl. 173. st. 1. Zakona o bankama

(„Narodne novine“ broj 84/02) propisano je kako je banka dužna na pogodnom mjestu u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim informacije o uvjetima pružanja usluga potrošačima, dok je st. 3. t. 4. istog članka propisano kako pod informacijama iz st. 1. predmetnog članka, a koje se odnose na odobravanje kredita, podrazumijevaju se i podaci o naknadama, odnosno provizijama koje (osim kamata po deklariranoj nominalnoj stopi) banka zaračunava korisniku kredita. 29. Pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da se u konkretnom slučaju radi o jednokratnoj naknadi koja se na temelju odredbe čl. 173. st. 1. Zakona o bankama, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ovdje spornog Ugovora, zaračunavala korisniku kredita, a sama odredba Ugovora je jasna, nedvosmislena, u skladu sa zakonskim propisom i nije podložna jednostranim promjenama od strane tuženika.“. Budući da tuženik ima pravo naplatiti naknadu troškova radi obrade kredita, u daljnjem dijelu podneska obrazložit će se pojedine radnje i stavke koje čine trošak obrade pojedinog ugovora o kreditu. Naime, troškovi osoblja uključenih u pregovaranje sa strankama podrazumijevaju: (i) sastanak s klijentom koji prvi put dolazi informirati se o uvjetima i mogućnostima sklapanja ugovora o kreditu, (ii) pribavljanje osnovnih informacija o klijentu i njegovim potrebama (vrsta financiranja, podaci o primanjima klijenta, podaci o radnom odnosu i dr.). Predviđeno minimalno vrijeme ovog sastanka iznosi 20 minuta. Slijedi stadij obrade u kojem zaposlenik tuženika iznosi klijentu što od te vrste kredita banka ima u ponudi, s pružanjem informacija o kamatama, ročnosti, valuti, i drugim pravnim sastojcima s kojima se pojedini kreditni proizvod odobrava, odnosno sklapa ugovor o kreditu. Zaposlenik tuženika također pruža podatke klijentu o očekivanoj kreditnoj sposobnosti klijenta i dokumentaciji koju je potrebno pribaviti radi daljnje obrade kredita. Na ovaj stadij obrade tuženik troši minimalno vrijeme od 30 minuta. Slijedi stadij postupka obrade u kojem klijent, koji se odlučio za sklapanje ugovora o kreditu, potpisuje dokumentaciju potrebnu za obradu zahtjeva za kredit, pa se ta dokumentacija interno pregledava, obrađuje i unosi u tuženikovu aplikaciju za obradu kreditnih prijedloga kojim trenutkom se zahtjev klijenta, odnosno predmet dostavlja na obradu i po udovoljenju svih preduvjeta na odobrenje nadležnom tijelu tuženika. Ovaj stadij obrade s opisanim radnjama traje minimalno 2 sata.. Također, prije nego što se predmet upućuje na odobrenje, zaposlenik pravne službe tuženika daje pravno mišljenje o sredstvima osiguranja plaćanja, pa se potom predmetu prosljeđuje na utvrđivanje kreditne sposobnosti i zatim na odobrenje. Nakon internih odobrenja kredita zaposlenik pravne službe tuženika sastavlja ugovor o kreditu i isprave o pravnim poslovima kojima se osigurava ispunjenje obveza (vraćanja kredita, kamata i troškova) tj. osiguranje plaćanja po ugovoru o kreditu. Minimalno vrijeme potrebno za rad naveden u ovoj i prethodnoj točki iznosi 2 sata, (no ono često može biti i duže zavisno o broju i vrstama instrumenata osiguranja plaćanja).54. Slijedi pozivanje korisnika kredita na sklapanje ugovora, priprema isprava, pri čemu se ugovor čita, tumači i potpisuje zajedno s instrumentima osiguranja plaćanja, obavlja se i dogovor oko isplate kredita, a ukupno minimalno trajanje ovog stadija iznosi 1 sat. Naprijed navedenom treba dodati i trošak odjela tuženika koje obavlja obradu kredita nakon odobravanja kredita, (tzv. „Back office“), a on podrazumijeva: (i) otvaranje kreditne partije s provjerom ovlaštenja za

odobravanje kredita, (ii) provjera da li je ovlaštena osoba potpisala isplatni nalog (u trajanju obje stavke od 30 minuta). Zatim (u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu) ovaj ured tuženika je obavljao i radnje: (iii) provjera podataka u bazi klijenta i eventualne dopune u bazi podataka, (iv) za sve sudionike ugovora se obavljao unos i ažuriranje podataka o poslodavcu, unos napomena (v) provjera odluke o odobrenju kredita i ugovora o kreditu, s kontrolom ovlaštenja, (vi) provjera sastojaka iz kupoprodajnog ugovora i naloga klijenta (tj kontrola usklađenosti), (vii) u slučajevima kada je prodavatelj bila pravna osoba provodila se i kontrola eventualne blokade računa, (viii) provjera postoji li potpisan isplatni nalog (kontrola pravnog savjetnika, dva potpisa djelatnika odjela maloprodajne mreže), (ix) najava isplate u aplikaciji s unosom elemenata ugovora u „Core sustav“ koji se u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora zvao „Omega“, (x) unos naloga za isplatu kredita u „Core sustav“ tj. „Omega“ i verifikacija naloga, odnosno verifikacija od dva djelatnika za naloge veće od sto tisuća kuna, po potrebi i dodatna verifikacija od treće osobe kada je bilo propisano, (xi) ispis elemenata ugovora i otplatnog plana radi arhiviranja, (xii) slanje obavijesti klijentu o isplaćenom kreditu i dostava otplatnog plana (poštom), (xiii) unos kolaterala u sustav (CP) i povezivanje s kreditnom partijom. Ukupno vrijeme rada po ovim točkama se može procijenit na daljnjih 1 do 2 sata vremena. Zbog opisanih troškova tuženika ne bi se mogle primijeniti niti presude Suda Europske unije broj: C-224/19 i broj: C-259/19 jer naknada radi obrade kredita odgovara troškovima tuženika. Uostalom, djelatnost tuženika je pod kontrolom regulatora te, sukladno tome, ni nema mjesta postupanju protivno propisima koji reguliraju obvezne odnose kako to paušalno navodi tužitelj. Tuženik osporava osnovanost i tijek zakonskih zateznih kamata kako je to tužitelj naznačio u tužbi. Građanski odjel Vrhovnog suda RH zauzeo je pravno shvaćanje da u slučaju ništetnosti ugovora o zajmu, zatezne kamate teku od dana podnošenja odgovarajućeg zahtjeva. U Izvodu iz zapisnika Građanskog odjela VSRH, posl br. Su-IV-222/04 od dana 5. ožujka 2004 godine je navedeno: "Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“ Također je obrazloženo presudom Vrhovnog suda RH Rev-2781/2011 od 16. lipnja 2015. : „Naime, ugovorne strane iz ugovora o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti treba u smislu odredbe čl. 214. ZOO smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti. te obvezati tužitelja na naknadu parničnog troška tuženiku zajedno sa zateznom kamatom od dana donošenja prvostupanjske presude.

3. Na ročištu održanom kod ovog suda 5. listopada 2026. zamjenik punomoćnika tužitelja je navela da uređuje tužbeni zahtjev sukladno dokumentaciji te navodu tuženika u odgovoru na tužbu tako da na ime naknade za obradu kredita potražuje iznos od 466,61 EUR, a na ime naknade za prijevremenu otplatu kredita iznos do 577,49 EUR. U ostalom dijelu tužbeni zahtjev ostaje neizmijenjen (stranica 55 spisa).

3.Radi utvrđenja odlučnih činjenica za rješenje ovog spora sud je proveo dokaze tako što je izvršio uvid u Ugovor o kreditu bez depozita sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama, Obavijest o prijevremenom zatvaranju kredita, Isplatni nalog, pregled prometa za klijenta, ovjereni prijevod sa engleskog na hrvatski jezik Mišljenja europskog gospodarskog i socijalnog odbora o dokumentu „ Zelena knjiga : hipotekarni krediti u EU-u“, Pravilnik o naknadama za potrošačke kredit, izvršio uvid u dokumentaciju u e -spisu, te saslušao tužiteljicu u svojstvu stranke.

4.Dakle, predmet spora je tužbeni zahtjev tužiteljice radi utvrđenja ništetnim odredbi predmetnog ugovora o kreditu u dijelu o naknadi za obavljanje bankarskih usluga i naknadi za prijevremenu otplatu kredita, te isplate iznosa koji je tužiteljica platila na navedenim osnovama.

5.Nije sporno da su pravni prednik tuženika Slavonska banka d.d., kao kreditor i tužiteljica kao korisnik kredita sklopili 10.rujna 2007. Ugovor o kreditu bez depozita broj: 5140030250-60010473082/2007 prema kojem je tuženik kao kreditor, tužiteljici kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 66.000,00 CHF kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita.
Namjena kredita je stambeni kredit –za kupovinu stana (čl.2.).
Člankom 7. predmetnog ugovora o kreditu ugovoreno je da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,20% jednokratno, unaprijed.
Člankom 9. predmetnog ugovora ugovorena je odredba prema kojoj korisnik kredita može izvršiti prijevremenu djelomičnu i konačnu otplatu kredita, ukoliko o toj namjeri obavijesti Banku najmanje 30 (trideset) dana unaprijed. U tom slučaju korisnik se kredita obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu Banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu prema tarifi Banke na preostali iznos kredita, sukladno poslovnoj politici Banke.

6.Nije sporno da je u konkretnom slučaju naknada za obradu kredita naplaćena 21. rujna 2007. u iznosu od 3.515,65 kn / 466,61 EUR, a naknada za prijevremenu otplatu kredita 10. travnja 2017. u iznosu od 4.351,13 kn / 577,49 EUR.

7.Tužiteljica Ana Ret, saslušana u svojstvu stranke izjavila je da 2007. godine trebala su joj sredstva za kupovinu stana te se odlučila na podizanje kredita. S obzirom da je bila stalni klijent u Slavonskoj banci zatražila je kredit u navedenoj banci. Tada joj je ponuđen kredit u valuti CHF kao najprihvatljiviji u to vrijeme. Dobila je ugovor da pročita. Tekst ugovora je bio unaprijed pripremljen i u njemu ništa nije mogla mijenjati. Uočila je odredbu o naknadi za obavljanje bankarskih usluga ali je to bilo nešto o čemu se nije moglo raspravljati. Nije joj rečeno po kojim parametrima se određuje ta naknada i što konkretno plaća. Ne može se sjetiti da li joj je taj iznos oduzet od iznosa kredita ili je dobila uplatnicu, ali je traženi iznos platila. Kod sklapanja ugovora također je uočila odredbu čl. 9 ugovora o kreditu o prijevremenoj otplati, kao i da se kod prijevremene otplate mora platiti naknada ali joj nije ništa objašnjavano što se konkretno plaća. Kredit je prijevremeno platila, te joj je

naplaćena naknada. Nije mogla pregovarati o toj odredbi uopće. Naknadu za prijevremenu otplatu kredita je platila. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bila je zaposlena u Kliničkoj bolnici u Osijeku, na radnom mjestu medicinske sestre, te ima višu stručnu spremu. Nije imala privatnu firmu ,niti obrt. Sredstva kredita koristila je za kupovinu stana u kojem živi. Samo jedno kratko vrijeme stan je bio u najmu, ali inače živi u stanu neprekidno sa obitelji (stranica 56 spisa).

8.Odredbom čl.322 ZOO propisano je da je ništetan ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neki drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

9.Odredbom čl. 324. ZOO propisano je da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe, i ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog kojeg je ugovor sklopljen (st.1.),ali će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje (st.2.).

10.Temeljem odredbe čl.327. ZOO na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba, a odredbom čl. 328. ZOO propisano je da pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi.

11.Odredbom čl. 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN - 79/2007) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a prema stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj odredbi ugovora nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Člankom 102. stavak 1. navedenog zakona propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

12.Dakle,u konkretnom slučaju imajući u vidu sadržaj odredbe čl. 7. predmetnog ugovora o kreditu evidentno je da navedenim ugovorom nisu ugovoreni parametri za procjenu i izračun troškova za obavljanje bankarskih usluga, a koja naknada je određena paušalno kao postotak od iznosa kredita, te je evidentno da plaćeni iznos u konkretnom slučaju nije odraz stvarnih troškova odnosno štete koju je tuženik navodno trpio u svezi obavljanja bankarskih usluga, iz čega slijedi da kod sklapanja ugovora o kreditu, a niti kod određivanja i naplate naknade za obavljanje bankarskih usluga tuženik te troškove odnosno navodno postojanje štete nije uopće izračunavao, niti procjenjivao tj. njezino postojanje, stvarni obim i visina nisu niti bili utvrđeni, te u plaćenom iznosu evidentno nije obračunata stvarna šteta.

13.S obzirom na izloženo, te da je predmetni ugovor pisan na obrascu kojeg je unaprijed pripremio tuženik, te da iz provedenih dokaza proizlazi da se o predmetnoj odredbi nije pregovaralo, niti je tuženik dokazao da je potrošač faktički mogao utjecati na njezin sadržaj, s posljedicom da je tuženik pokazao spremnost promijeniti sadržaj navedene odredbe, a što je protivno načelu savjesnosti i poštenja i uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, to je takva odredba nepoštena, pa stoga i ništetna, s napomenom da tuženik nije dokazao da je imao ikakve troškove zbog obavljanja bankarskih usluga. Stoga je osnovan tužbeni zahtjev za isplatu utuženog iznosa koji je tužiteljica platila na ime naknade za obavljanje bankarskih usluga odnosno za obradu kreditnog zahtjeva, sa zateznom kamatom tekućom od dana plaćanja do isplate (čl.1115. ZOO; čl.29. ZOO). Naime, s obzirom da je u postupku utvrđeno da je predmetna odredba ugovora o kreditu u dijelu o obvezi plaćanja naknade za obavljanje bankarskih usluga ništetna, uz nespornu činjenicu da je tuženik sastavljač predmetnog ugovora o kreditu (ugovor pisan na obrascu koji je unaprijed pripremio tuženik; čl.3. Direktive vijeća 93/13/EEZ), proizlazi da je tuženik nepošteni stjecatelj, te je dužan platiti zateznu kamatu od dana stjecanja (VSRH broj Rev-1051/2023-2 od 3.travnja 2024.).

14.Odredbom čl. 1024. st. 2. Zakona o obveznim odnosima propisano je da korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog za vraćanje, o čemu mora obavijestiti banku, a stavkom 3. navedenog članka propisano je da je korisnik kredita u tom slučaju dužan naknaditi štetu ako ju je davatelj kredita pretrpio. Stavkom 4. navedenog članka propisano je da u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka banka ne može uračunavati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti.

15.S obzirom na sadržaj odredbe čl. 9. ugovora o kreditu u dijelu o naknadi za prijevremenu otplatu kredita, navode tuženika u odgovoru na tužbu i tijekom postupka te provedene dokaze, utvrđeno je u ovoj pravnoj stvari da predmetnim ugovorom o kreditu nisu ugovoreni parametri za procjenu i izračun troškova zbog vraćanja kredita prije roka, te da plaćeni iznos u konkretnom slučaju nije odraz stvarne štete koju je tuženik navodno trpio zbog vraćanja kredita prije roka, iz čega također slijedi da kod sklapanja ugovora o kreditu, a niti kod određivanja i naplate naknade za prijevremenu otplatu kredita tuženik te troškove odnosno navodno postojanje štete nije uopće izračunavao, niti procjenjivao tj. njezina postojanje, stvarni obim i visina nisu niti bili utvrđeni, te u plaćenom iznosu evidentno nije obračunata stvarna šteta. U konkretnom slučaju ugovorom nije ugovorena metoda izračuna visine predmetne naknade kojom bi tuženik bio ovlašten teretiti tužitelja u svrhu obeštećenja radi prijevremene otplate kredita, budući da se predmetna naknada određuje sukladno poslovnoj politici banke, odnosno ugovorom nije definirano temeljem čega i na koji način će visina iste naknade biti utvrđena u momentu prijevremene otplate kredita.

16.Dakle,kako je naprijed navedeno predmetni ugovor pisan je na obrascu kojeg je unaprijed pripremio tuženik, te s obzirom da iz sadržaja predmetne odredbe

proizlazi da nije precizno definirano odnosno ugovoreno na koji način će se formirati sporna naknada za prijevremenu otplatu kredita, odnosno nisu jasno ugovoreni parametri za navedeno, da iz provedenih dokaza proizlazi da se o predmetnoj odredbi nije pregovaralo, niti je tuženik dokazao da je potrošač faktički mogao utjecati na njezin sadržaj, s posljedicom da je tuženik pokazao spremnost promijeniti sadržaj navedene odredbe, a što je protivno načelu savjesnosti i poštenja i uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, to je takva odredba nepoštena, pa stoga i ništetna a kako je to navedeno u izreci,. Stoga je osnovan tužbeni zahtjev za isplatu utuženog iznosa koji je tužiteljica platila na ime naknade za prijevremenu otplatu kredita, sa zateznom kamatom tekućom od dana plaćanja do isplate, s obzirom da utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom potrošač stječe pravo na restituciju neosnovano plaćenog iznosa.

17.Za napomenuti je da prema pravnom shvaćanju sa sastanka predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 05. studenog 2020.godine (Zaključak br. Su IV -308/2020 pod brojem 8.) ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita, može biti utvrđena ništetnom, ako se o njoj nije pregovaralo, a što je upravo konkretan slučaj (Županijski sud u Zagrebu broj Gž-746/21-2 od 17.kolovoza 2021.).

18.Pisane izjave svjedoka Marka Bolanče, izvršnog direktora riznice tuženika i Tanje Jelenić, voditeljice administracije kredita tuženika, priložene po tuženiku na okolnost dokazivanja nastanka i visine pretrpljene štete, nisu relevantne za odluku u ovoj pravnoj stvari ,s obzirom da je evidentno da Marko Bolanča i Tanja Jelenić nisu sudjelovali u sklapanju predmetnog ugovora o kreditu.

19.Glede preostalog dijela tužbenog zahtjeva u točki III petita tužbe a glede utvrđenja ništetnim čl.9. ugovora o kreditu u dijelu koji glasi: “ U tom slučaju Korisnik se kredita obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu Banke..“ tj. u dijelu koji se odnosi na prijevremenu konačnu otplatu kredita, za navesti je da tužiteljica nije navela postojanje pravnog interesa, razloge i dokaze za utvrđenje ništetnim predmetnog ugovora u navedenom dijelu, već samo glede zahtjeva za utvrđenje ništetnim navedene odredbe predmetnog ugovora o kreditu u dijelu o naknadi za prijevremenu otplatu kredita, te je stoga sud u navedenom dijelu tužbeni zahtjev tužiteljice odbio (čl. 7. st. 1., čl. 219. st. 1. ZPP).

20.U odnosu na prigovor zastare za navesti je da temeljem odredbe čl. 215. st. 1. ZOO/05 zastarijevanje počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano.

20.1. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske, na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. donio Zaključak koji glasi:
"Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora,

odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.".

20.2.S obzirom na navedeno prigovor zastare nije osnovan.

21.U odnosu na navode tuženika kojima osporava tužiteljici status potrošača za navesti je da iz sadržaja predmetnog ugovora o kreditu proizlazi da je namjena kredita - stambeni kredit-za kupovinu stana, te da je korisnik kredita (tužiteljica) naznačen kao fizička osoba, dakle, izvan eventualne profesionalne djelatnosti ili djelatnosti slobodnog zanimanja, jer bi to moralo biti navedeno u sadržaju ugovora, s napomenom da je tužiteljica saslušana u svojstvu stranke izjavila da joj je kredit bio potreban za kupovinu stana, da je u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bio zaposlena Kliničkoj bolnici Osijek, nije imala privatnu firmu, niti obrt, te je sredstva kredita koristila za kupovinu stana u kojem živi. Stoga, s obzirom na izloženo nedvojbeno proizlazi da je tužiteljica u trenutku sklapanja ugovora o kreditu imala status potrošača (čl.3.ZZP/03).

22.S obzirom na izloženo naloženo je tuženiku isplatiti tužitelju neosnovano naplaćeni iznos naknade za obradu kredita i na ime naknade za prijevremenu otplatu kredita kako je to navedeno u izreci, sa zateznom kamatom tekućom od dana plaćanja do isplate (čl.1115. ZOO; čl.29. ZOO).

23.Tužiteljica po punomoćniku na ročištu održanom kod ovog suda 5.listopada 2026. navela je da uređuje tužbeni zahtjev za isplatu sukladno navodima tuženika u odgovoru na tužbu pri čemu je snizila tužbeni zahtjev, što ima karakter povlačenja tužbe, te je stoga sud temeljem odredbe čl.193. ZPP donio rješenje kao u izreci.

24.Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl.154.st.5. ZPP (čl.155 ZPP).

24.1.Naloženo je tuženiku naknaditi tužiteljici prouzročeni parnični trošak u ukupnom iznosu od 697,50 EUR, koji trošak se sastoji od troška zastupanja po punomoćniku odvjetniku za:
sastav tužbe (Tbr.7.t.1.) u visini 75 bodova,
sastav pisanog podnesaka od 26.kolovoza 2026.. (Tbr.8.t.1.) 75 bodova
i za zastupanje na ročištu kod suda5.listopada 2026. (Tbr.9.t.1.) 75 bodova,
koji trošak je određen u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika plus PDV,
te troška sudske pristojbe na tužbu 55,00 EUR i presudu u iznosu od 80,00 EUR.

25.Na dosuđeni iznos troška tužiteljici pripadaju zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate (čl. 151. st. 3. ZPP-a, čl. 29. ZOO).

26.S obzirom na izloženo odlučeno je kao u izreci.

Osijek, 16.studeni 2026.

SUDAC
Spomenka Rodić

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba. Žalba se podnosi u roku od 15 dana, u tri istovjetna primjerka, putem ovog suda nadležnom Županijskom sudu. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude rok za žalbu teče od dana objave presude i rješenja, a za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpravka presude i rješenja.

DOSTAVITI:
-punomoćniku tužitelja
-punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-30890-363aa**

Kontrolni broj: **0f3f3-eeb39-062d8**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.